

# **Rozjímanie na pondelok 30. týždňa v Cezročnom období**

Rozjímanie na pondelok 30.  
týždňa v Cezročnom období.  
Navrhované témy sú: Kristus  
berie na seba naše bolesti; žena  
oslobodená od svojich pút; Boh  
miluje našu slobodu.

AKO KAŽDÚ sobotu, aj tentoraz sa  
istá žena vybrala do synagógy. Už  
osemnásť rokov trpela chorobou  
spôsobenou duchom, „bola zhrbená  
a nemohla sa ani trochu  
narovnať“ (Lk 13, 11). V ten deň  
prišiel do synagógy aj Ježiš, aby kázal  
o Božom kráľovstve a vyzýval k

obráteniu. V jednom momente svojho učenia si Kristus všimne túto ženu, zavolá ju a povie jej: „Žena, si oslobodená od svojej choroby“. A hneď ako na ňu položil ruky, tá žena sa narovnala (Lk 13, 12-13).

Bol to úplne neočakávaný zázrak. Táto žena o nič neprosila. Možno tušila, že Ježiš prejde cez jej dedinu. Preto urobila všetko, čo mohla, aby sa umiestnila niekde v synagóge, kde ju Učiteľ mohol vidieť. Napriek tomu neotvorila ústa ani nekričala, ako iné postavy z evanjelia, ktoré boli tiež uzdravené. Pán nielenže si všimol jej prítomnosť, ale predovšetkým prečítal v jej srdci obrovskú túžbu po slobode. A jediným slovom zahnal chorobu: „Si oslobodená“.

Ježiš nás tak učí, že milosrdenstvo je Božou odpoveďou na bolesť sveta. Utrpenie dojme jeho srdce. Každý náš problém, aj ten najmenší, Ho bolí. Boh nie je necitlivý. V

skutočnosti Kristus sám „zažil v tomto svete utrpenie a poníženie. Vzal na seba ľudské utrpenie, prijal ho vo svojom tele, prežil ho do hĺbky, jedno po druhom. Poznal všetky druhy utrpenia, morálneho i fyzického: zažil hlad a únavu, horkosť nepochopenia, bol zradený a opustený, bičovaný a ukrižovaný“[1]. Príbeh tejto zhrbenej ženy sa opakuje aj dnes. Všade, kde sa nachádza niekto, kto trpí, môže pocítiť útechu prítomnosti Krista, ktorý sa na nás pozerá s túžbou vziať na svoje plecia našu bolesť.

---

CHOROBA bránila tejto žene tešiť sa z toľkých dobrých vecí v živote. Pre ňu bolo veľmi ťažké pozeráť sa na nebo; bez toho, aby chcela, jej oči sa zastavovali len na zemi, po ktorej kráčala. Keď ju Kristus oslobodil od jej pút, umožnil jej vidieť to, čo jej

dovtedy bolo zakázané. Cítila sa slobodná a plná radosti, „oslavovala Boha“ (Lk 13, 13) a „ľudia sa radovali zo všetkých slávnych skutkov, ktoré Ježiš konal“ (Lk 13, 18).

Z evanjelistovho rozprávania zistíme, že choroba mala v istom zmysle duchovný pôvod. Keď sa predstavený synagógy rozhorčil, že sa to všetko deje v sobotu, Ježiš mu odpovedal: „Túto Abrahámovu dcéru, ktorú satan držal osemnásť rokov spútanú, nebolo treba vyslobodiť z tohto puta hoci aj v sobotu?“ (Lk 13, 16).

Cirkevní Otcovia vidia v tejto zhrbenej žene, neschopnej narovnať sa, symbol tých duší, ktoré sú tak oslabené pozemskými túžbami, že sa už nemôžu zaoberať božskými skutočnosťami. „Hriešnik, zaujatý pozemskými vecami a nehládajúci veci nebeské, nie je schopný pozerať sa hore: keďže nasleduje túžby, ktoré ho ťahajú dole, jeho duša stráca svoju

vzpriamenosť, skláňa sa a nevidí nič iné ako to, na čo neustále myslí“[2].

Niekedy môžeme mať dojem, že sme viazaní svojimi chybami. Vtedy máme nemalé ťažkosti pri túžbe po nebeských dobrách. V takýchto momentoch Boh očakáva, že sa k nemu priblížime ako tá žena a úprimne mu zveríme svoje obavy. „Nenechaj sa znepokojovať tým, že si taký, aký si: z hlíny,“ písal svätý Josemaría. „Netráp sa. Lebo ty a ja sme Božie deti – a to je dobré zbožstvenie –, vyvolení božským povolaním od vekov (...). My, ktorí sme osobitne Boží, jeho nástroje napriek našej biednej osobnej úbohosti, budeme účinní, ak nestratíme pokoru, ak nestratíme vedomie svojej slabosti“[3]. Takto príťažlivosť, ktorú v nás môže vyvolať skutočnosť hriechu, nebude prekážkou vo vzťahu s Pánom, ale nás povedie k väčšej pokore, k

hľadaniu spojenia s ním a k dôvere v jeho silu.

---

ROVNAKO AKO sa zhrbená žena trápi pre svoju chorobu, hriech znamená aj otroctvo: „spôsobuje, že sa človek cíti cudzí sám sebe, vo svojom vnútornom ja“[4]. Preto Ježiš v inom momente povie: „Veru, veru, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok. A otrok neostáva v dome navždy; navždy ostáva syn. Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní“ (Jn 8, 34-36). My kresťania sme teda povolaní k slobode (porov. Gal 5, 13). Od stvorenia nám Boh dal schopnosť vyberať si a chcieť dobro, ale aj možnosť odvrátiť sa od neho. „Je to tajomstvo božskej múdrosti,“ komentoval svätý Josemaría, „že keď stvoril človeka na svoj obraz a podobu (porov. Gn 1, 26), chcel

podstúpiť vznešené riziko ľudskej slobody“[5].

„Toto riziko,“ zdôrazňuje prelát Opus Dei, „od počiatku dejín viedlo k odmietnutiu Božej lásky prvotným hriechom. Tým sa oslabila sila ľudskej slobody smerom k dobru a vôľa sa stala do istej miery náchylnou k hriechu. Následne osobné hriechy ešte viac oslabujú slobodu, a preto hriech vždy vo väčšej či menšej miere znamená otroctvo (porov. Rim 6, 17.20)“[6]. Napriek všetkému človek zostáva slobodný, a hoci táto sloboda môže byť niekedy krehká, Boh je prvý, kto ju rešpektuje a miluje. Vedomie, že Pán „nechce otrokov, ale synov“[7], nás naplňa istotou, lebo nám umožňuje žiť v súlade s našou najhlbšou podstatou. „Aké oslobodzujúce je vedieť, že Boh nás miluje; aké oslobodzujúce je Božie odpustenie, ktoré nám umožňuje vrátiť sa k sebe samým a do nášho skutočného domova“[8]. A

v tomto domove vieme, že na nás čaká Panna Mária, ktorá nás chce oslobodiť od všetkého, čo nás môže odlúčiť od jej Syna.

---

[1] František, *Príhovor*, 17-V-2014.

[2] Svätý Gregor Veľký, *Homílie o evanjeliu*, č. 31.

[3] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 20.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 3-VIII-1988.

[5] Svätý Josemaría, *List 24-X-1965*, bod 3.

[6] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 9-I-2018, bod 2.

[7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 129.

[8] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,  
9-I-2018, bod 4.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sk-sk/meditation/pondelok-30-tyzdna-v-  
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-30-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (24.03.2026)